

Estudi

«I mirar-te com si aquest fos el primer poema amable»

Foto: ViktorDobai

L'olor dels teus cabells al sofà blanc
és com la nit: la carn i la fal·lera
mentre cau la pluja a fora. Anem
buidant els gots. Les paraules
es desglacen: el gel que ens hi han tirat
s'impregna d'ulls i ens treu les noses.
I saps que tot és nou, com un verí
que ens embolcalla. La sang és un torrent
i ens lliga fort. Es fa diumenge
i els prestatges dels records busquen espai
per fer-nos l'ara. El gris de fora
no ens permet d'endevinar
què hi ha al rellotge. Procuo
no pensar per sentir el ble
contra la lona. La teva,
només teva, pulsíó de moviment.
I mirar-te com si aquest fos el primer
poema amable: no hi ha fi, sinó addició,
un llarg viatge ment endins. Mesurar
sense mesura cada frec,

els dits, l'esquena, abismar-nos
en veure el dia caminar cremant les hores
i tornar-te a recomptar les pigues
per si en mor alguna.

Del llibre inèdit «Escola de cecs»